- ואי טעין ואמר לפירות ירדתי כולי

And if he claimed and said, I descended for fruits, etc.

OVERVIEW

רב זביד ruled that if the פירות told the מערער that he is in the field for the רב זביד only (but he did not buy the field), the מחזיק is believed regarding the שירות which he already consumed that he need not pay for them. The reason given is that no one will be that brazen to consume someone else's פירות, unless he has a right to them. חוספות qualifies the case and explains the necessity for the abovementioned reason.

– פירוש תחלה כי אמר ליה מאי בעית בהאי ארעא

The explanation is that this claim of לפירות ירדתי was made initially when the was asked him מערער; but not that initially he claimed מערער and later (when he could not find עדי חזקה) he retracted and said לפירות ירדתי.

תוספות anticipates a difficulty:

אף על גב דבשעה שאכל היה בעל השדה יכול לעכב ולא היה נאמן לומר לפירות הורדתני – Even though that while he was eating the פירות, the owner of the field could have prevented him from continuing to eat, and the מחזיק would not be believed to claim לפירות, so why is he believed regarding the past?

replies:

מיהו כיון שכבר אכלו וזה בא להוציא נאמן לומר לפירות ירדתי -Nonetheless since the מערער already, and the מערער comes to take it away from the מחזיק, therefore the מחזיק is believed to claim לפירות ירדתי.

asks: תוספות

מאסות asks:

- איריא משום דלא חציף תיפוק ליה משום דתפיס האיריא משום דלא חציף מיפוק איריא משום דלא איריא משום דלא הציף מחזיק is believed because no one is so brazen to eat the פירות that do not belong to him, the same ruling can be derived

 $^{^{1}}$ See מערער די"ה אמר that the is employed by the מערער as a sharecropper, or that he bought the rights of the מערער from the מערער from the מערער as a sharecropper.

² In this case he will not be believed since he is a חוזר (see רשב"ם ד"ה מהימן). This may be the interpretation which תוספות is rejecting by saying 'פירוש'.

³ אוספות has just established that the rule of לפירות ירדתי by is only concerning the פירות which he already consumed (and the מערער wants him to pay for it), but not for future פירות, therefore אוספות asks that the logic of אל is unnecessary; we can derive the same ruling on account of המוציא מחבירו עליו הראיה.

because he already **seized** the פירות and the onus of proof is on the מערער who is a מחבירו. This is -

בידי נאמן – מידי דהוה אמטלטלין שאין עשויין להשאיל ולהשכיר דאי אמר לקוחין הן בידי נאמן Similar to movable objects which are not made to lend or to rent out, in which case if the מחזיק of these מטלטלין says, 'I bought them', he is believed, even against a known מרא קמא. The reason is because (by מטלטלין) possession determines ownership. The same should apply here by לפירות ירדתי regarding the פירות שאונה which he already consumed. We do not know whether he had the right of לפירות ירדתי or not, therefore we maintain the status quo; for whatever he consumed he is , but he cannot continue to consume.

מוספות answers:

ריש לומר דאיצטריך טעמא דלא חציף אם לקטן והניח ברשות שאינן שלו דלא תפיס בהן And one can say; that the reason of לא הציף is necessary in a case where the מחזיק harvested the פירות (but did not consume them; they are still here), and he placed them in a domain which does not belong to him, so he did not seize them; they are not in his possession, the law of המוציא מחבירו עליו הראיה does not apply here. Nevertheless he is believed that לפירות ירדתי and is exempt from returning the לא חציף.

asks: תוספות

ואם תאמר כי לא אמר נמי לפירות ירדתי אלא דאייתי סהדי דאכל ב' שנים כי הך דשמעתין And if you will say; even in a case where the מחזיק did not claim לפירות ירדתי, but rather brought witnesses that he consumed the פירות פירות for two years, as this case of our גמרא, nevertheless -

יהא נאמן⁴ בטענתיה במיגו דאי בעי אמר לפירות ירדתי - יהא נאמן מערער אמר במיגו דאי בעי אמר לפירות ירדתי He should be believed with his claim that he bought it from the מיגו with a מיגו that he could have claimed לפירות ירדתי!

תוספות responds:

לאו פירכא היא דאין זה מיגו שהרי בא לתבוע גם הקרקע - − לאו

This is not a challenge! For it is not a valid מיגו, since the מדזיק, since the מדזיק as well; not only the פירות.

⁴ תוספות is (seemingly) asking that he should not be required to return the פירות of the two years, because he could have kept those מינך זביני, by claiming לפירות ירדתי, so even though he claimed מינך זביני (for which he is not believed concerning the קרקע), nevertheless he should be believed regarding the פירות. See 'Thinking it over'.

⁵ His claim is מינך זביני which (if substantiated) would give him the קרקע and the פירות. We cannot say that he had a 'better' claim of לפירות, since that claim at best would give him only the פירות, but not the קרקע.

תוספות concludes:

ודוקא פירי דתרתי שנין הדרי אבל פירי דשנה שלישית לא הדרי – And the פירות is obligated to return only the פירות of the two years (for which

there are עדים that he consumed them), however the פירות of the third year are not returned to the מערער, even though the מחזיק claims/admits to eating פירות for three years. The reason is -

דאי מהימן במאי דאמר שאכלה שלש שנין גם הקרקע תהיה שלו⁶:

For if the מחזיק is believed in that which he said that he ate פירות for three years (and therefore we obligate him to pay for all three years), then even the land should belong to the מחזיק for he has a חזקת ג' שנים.

SUMMARY

The claim of לפירות ירדתי must be made initially and does not allow for the מחזיק to continue eating the פירות, however it allows him (even) to keep the פירות which are not ברשותו. There can be no מיגו of לפירות ירדתי since it is a weaker claim that זביני The מחזיק returns the פירות of the two years (for which there are עדים), but not for the third year, for if he ate three years he has a חזקה and should keep the land.

THINKING IT OVER

asks that the מחזיק should be believed regarding the פירות even if he claims מינך זביני [and brings אדים that אבים אכל ב' since he has a לפירות ירדתי. It is evident [from עדים and the מחזיק and the מחזיק and the מחזיק and the מחזיק claims and he ate פירות for two years that he must return (the קרקע and) the פירות of two years, even though he has a מיגו (regarding the פירות) of אכלתי. Why is it that in this last case the מיגו is ineffective (and he must return the פירות), while in our case תוספות claims that he should be believed with a לפירות ירדתי?! 10

APPENDIX

A possible solution to the 'Thinking it over' question. There is a difference

⁶ See previous תוספות on לג, א ד"ה ה"ג no תוספות (footnote # 30). We will assume here that he only ate פירות עדים testified.

⁷ See footnote # 4.

⁸ See previous תוס' לג.א ד"ה ה"ג.

⁹ The reason (seemingly) is because we cannot differentiate between the קרקע and the פירות. Since the מערער. the קרקע (for there is no הַזְקָה) he also receives the פֿרָרות. The same should apply in our case that even though he has the מיגו of ירדתי (regarding the פירות, nevertheless we cannot separate the פירות לפירות.), nevertheless we cannot separate the פירות.

 $^{^{10}}$ See נח"מ and סוכ"ד אות קצט. See 'Appendix'.

between the is מינך זביני ואכלי ב' שנים (when he claims מינך זביני ואכלי ב' שנים) where the rule is מינר ארעא והדרא פירי (for the two years), and the מיגו סל לפירות ירדתי מיגו (when he claims אדים and there are עדים that he ate two years) where חוספות asks that this should exempt him from paying for the פירות (even though the land reverts to the מערער).

However in the case where the מחזיק has the מיגו סלירות ירדתי לפירות מיגו מיגו מיגו מיגו מיגו מיגוף, this מיגוף, this מיגוף מחזיק a right to the מירות because of the סברא). Had the פירות מחזיק claimed מערער מערער מערער מחבירו עליו הראיה for the פירות ירדתי for the מערער מחבירו עליו הראיה but he would be able to retain the מחזיק which are here and are not (even) in his because of לפירות מחזיק מערער מחזיק מערער מיגו מיגו מערער מיגו מיגו gives the מיגוף מערער מערער מיגוף מיגו that since the מיגוף מערער מערער מערער מיגוף מיגוף מערער מיגוף מערער מערער מערער מערער מערער מערער פירות פירות פירות פירות פירות מערער פירות מערער מערער מערער מערער מערער מערער מערער מערער (as a פירות פירות פירות פירות מערער) מערער (he receives it only because he is the מערער and the היעות מערער ווא מערער מערער), but we are (more) certain that the field belong to the פירות ירדתי belong to the מערער (since the מיגוף מיגוף

תוספות] concludes that there is no מיגו since it is a מיגו לגרוע.]

We will now also understand the order of תוספות.

Initially הוספות states that the claim of לפירות ירדתי is effective only if he initially claimed it; indicating that there is room (even for a fleeting moment) to consider that לפירות ירדתי may be effective even later (for it is such an effective claim).

After חוספות establishes that לפירות ירדתי is not effective for the future חוספות, but only for those consumed, חוספות asks why the need for לא הציף; it is a regular case of מאר"ה responds that the לא הציף מברא is necessary where the המע"ה are still בעין and not ברשות המחזיק, and nevertheless the מחזיק gets to keep them. Once establishes that the claim of לפירות ירדתי gives the מינך מירות a right to the חוספות asks that even if he claims מינך זביני, he should still be פירות לפירות ידרתי because he has a מינן שירות מיגו with the powerful לפירות ידרתי of נידרות ידרתי of טענה שירות מיגו with the powerful.